

Олена Мамчич

Доцент кафедри мов Чернігівського національного педуніверситету, кандидат педагогічних наук. Літературний редактор, перекладач. Автор 85 наукових публікацій, 23 антологій та п'ятьох поетичних збірок. Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу «РУСЛО» (2007). Член літературної спілки «Чернігів» і Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України».

МОЛИТВА ДО СОНЦЯ

Маленька хатка в сонечка під боком, окраєць хліба, кухоль з молоком, мій краю милий, краю синьоокий в рожевих мальвах під моїм вікном. Я йду від тебе і до тебе повертаюсь, сумую часто в перехресть доріг, і світлим ранком знову я вітаю долівку рідну й батьківський поріг. Летять роки, як журавлі, за обрій, ви всі – мої, як друзі й вороги, шумлять вітри, зухвалі і хоробрі, та ще життя – до щастя і снаги. Тож будьмо разом в чистоті і вірі стрічати сонце в сивині дощів, любов'ю пестити свої надії і знов приймати вічну мудрість днів...

***

Шановне панство, вічні українці, нащадки нації, народу від селян, ви на землі своїй – чи рідні, чи чужинці, чи залишки від доль лихих мирян? Чому так живемо або ж існуєм? Минуле – на прокльонах повсякчас, а у розмовах мужності вируєм, насправді ж проклинає дійсність нас. Ми зрадили весну свою і осінь, майбутнє темне в вікна загляда, і вітер щиросердий долі косить, немає миру там, де йде війна. А вихід є: без сварок і сваволі на крилах мрії пісня зазвучить, серця відкриті, очі бачать волю в обіймах сонця вічністю молитв...

***

Немає ладу у моїй країні, блюзнірства і неправди – мед гіркий, без остраху в вітрах неначе гинуть здоровий глузд і праведні думки. У можновладців в безлічі турботи заклакли

душі, руки не тремтять, сумління мають остогидлі живоглоти – народ плюндрують в пустошах порад. Гаптована мораль – стандарт порожній, і нескінченний ряд глухосліпих, жебрацтво справ у них, творців заможних, прости ж їх, Боже, ці гріхи – не сміх. Народ латає злякані кишені, а гроші в гаманці – неначе пил, на борошно, у невеличкій жмені, усе ж таки для діток заробив. «Еліта» нації пирує та жирує, і лязгає зубами «іномерс», закону очі вже за ними не пильнують, рахунки в банках – пожиттєвий хрест. Повстань, народе, захистивши волю, дітей своїх і сивий білий світ, повстань з колін, руйнуючи недолу, піднявши крила в радісний політ...

***

Спаплюжив час рахунки за ідеї, гуркоче вітер в пасмах днів гірких, країно мила, залишаюся твоєю в рядках книжок знайомих і чужих. Мій біль нестерпний за твою неварту долю, за галас бруду, за обійми пустоти, за те, що ти дала нарешті волю не тим, хто мав з тобою поруч йти. Ти обізналась, опинившись раптом не там, де сонце обіймає день, не там, де слово красномовним гаптом лінчує бранців вічністю ідей. Приречена пройти шляхи незнані, провини мужньо взявши на плече, своє відродження у правді подолаєш, відкривши душі праведним ключем...

***

Від безнадії серце спорожніло і пам'ять мов заснула вічним сном, моя держава важко захворіла і тільки в обіцянках – слів підйом. Вмирають села – то земля вмирає, хоча ще може волю народить, ідемо стежкою, від пекла і до раю, в облуді слів безпомічних століть. Забули Бога – він за нами стежить – кромсає час незграбних злидарів, і, мов блаженних, нас буття мережить, і від безсилля світ немов зомлів. Покиньте, вірні, лайки і прокляття, один за одного схилить свої чола, ми, українці, – віковічні браття, ти, рідна земле, нам життя дала...

***

Ми жебраки з тобою, жебраки, жебрацтва нам ще доволі, залізні коні – різних доль смаки, не кличуть вже, кермуючи на волі. Ми народилися у плесканні долонь (нам небеса плескали у натхненні), і сонце брало нас у свій полон, зігрівши наші душі, тіло, ймення. Потужним ходом рухалось життя, єдиний день і ніч свята єдина, просили ми у Бога каяття, в молитві нахиливши сиві спini. А провінційність так і лізла з нас, походження свого не приховаєш, слова, які тримали «про запас», немов скінчилися, доторкнувшись раю. У небуденності грішити – сенс подій, належать їм історія й сучасність, і домішки зізнань, дощів та мрій, думок розумних щастя і нещастя. І все ж таки розтанула земля, зазеленіло листя в веснах правих, і знов жебрацтва вірного буття покличе береги до переправи...

***

Асфальтові набряки – плями на серці під листям осіннім, що липне до ніг. Чому залишилася зірка в відерці в обіймах води, як отруєний сніг?..

***

Згуртуймося, брати-слов'яни, без партій, без гнилих ідей, під прапор знаних и незнаних Пігмаліонів й Галатей. Ще животіє правда слова, серця ще б'ються в унісон, народна паства вже готова перекичати гнів-клаксон. А вища міра покарання вже не зупинить той нарід, в полоні вічного заслання він ще згадає думи й рід. Козацьку славу й амулети, і Бога, що пильнує нас, рятує душі, що йдуть в Лету, без покаянь і без прикрас. У вічності нема спокою, гріхів не щезне череда, і пам'ять вірною рікою наповнить вірою серця. В обіймах славного багаття любові, щирого тепла ми запануємо всі, браття, блаженна воля вже прийшла. Цю квітку ніжну, променисту на грудях щільно укріпи, надію вірну, світлу й чисту роками волі пронеси!..